

[Erlendsson.]

gerne om afviklingen af Christiania, så den kan være afsluttet senest den 1. april 1976.

Sådanne forhandlinger påbegyndtes allerede den 15. april. På dette tidspunkt viste regeringen således god vilje til at efterleve folketingets beslutning, men læser jeg mellem linjerne i forsvarsministerens redegørelse af 19. februar i år, må jeg konstatere, at viljen måske ikke mere er til stede, i samme omfang i hvert fald, idet ministeren kommer ind på muligheden for at trække udviklingen ud over det fastsatte tidspunkt. Bliver dette en realitet, har ministeren overskredet sine beføjelser. Det har ministeren flere gange selv gjort opmærksom på og har samtidig nævnt de for ham ubehagelige følger, dette vil kunne have, og som alle kender.

Jeg vil gerne med det samme tilføje, at netop en sådan erkendelse, som ministeren gang på gang har givet udtryk for, ud over landet er blevet taget som en forsikring om, at Christiania ville blive afviklet og være afviklet til det af folketinget fastsatte tidspunkt. Det har skabt ministeren sympati i vide kredse, og jeg er ikke i tvivl om, at der vil gå meget alvorlige skader i denne sympati, hvis forsvarsministeren nødsages til at indtage en anden holdning end den, han hidtil så klart og utvetydigt har givet udtryk for både over for offentligheden og i ikke mindre grad i samrådene med Christianiaudvalget, hvilke samråd jeg naturligvis er afskåret fra at referere. I dagens redegørelsesdebat kan ingen nye beslutninger træffes. Når debatten er forbi, er derfor intet forandret med hensyn til sagens realitet. Forsvarsministeren er fortsat forpligtet til at have Christianias afvikling afsluttet om 34 dage eller mindre end 5 uger, og der er heller intet som helst i vejen for, at dette kan ske, hvis folketinget vel at mærke vil godkende, at afviklingen juridisk-teknisk er en realitet med en fogedforretnings påbegyndelse den 1. april om morgenen.

Dette er efter fremskridtspartiets mening den længste frist, folketinget kan indrømme ministeren. Rent praktisk kan det betyde en udsættelse på nogle få dage i denne sag, da den må kunne behandles som en hastesag. Fremskridtspartiet mener, at det danske samfund gennem det, der politisk har udspillet sig omkring Christiania, har bevist

både over for sig selv og over for omverdenen, at det er et til det yderste tolerant samfund. Folketingets langmodighed med de mange påfund og udspil fra christianitterne og deres sympatisører har været sat på hårde prøver, men der er blevet lyttet med opmærksomhed til de mest barokke og modstridende motiveringer og begrundelser, som i en stadig mere svulmende strøm er tilflydt offentligheden eller folketinget direkte fra grupper af mennesker, som bladene kaldte kulturpersonligheder, fra præster, der meget kristeligt vældede sig ind over forsvarsministeren med en begrundelse i et fælles trosforhold, fra psykiatriske overlæger — dvs. overlæger i psykiatri, ikke at de er psykiatriske. Disse fagmænd har udtrykt en sådan beundring for Christiania som psykiatrisk helbredelsesanstalt, at der må stilles forventninger til et udspil om helt nye former for psykiatriske hospitaler, hvis der da skal være nogen mening med snakken. Også en enkelt skibsreder har blandet sig i koret. Tidligere har han været kendt for en ganske modsat livsholdning end den, han nu demonstrerer. På sin egen søfartsskole har han gennem en meneskealder opdraget drenge og unge mænd efter et engelsk, nærmest viktoriansk kostskoleideal, men siden Christiania blev „in“, har han og alle de andre nævnte og mange flere, end der kan nævnes her, med ihærdighed og med ihærdig hjælp fra fjernsynet og Danmarks radio fundet ud af, at Christiania er lykken, bodemidlet for alt ondt, der kan ramme et menneske, fremtidsdrømmen i selve skabelsesakten af det alternative samfund.

Sidst har polyteknisk læreanstalt henvendt sig ved professor Erik Kaufmann, instituttet for vejbygning, trafikteknik og byplanlægning. I en foreløbig rapport udarbejdet af lærere og studerende ved instituttet fremlægges der de for stat og kommune ødelæggende økonomiske konsekvenser af en nedlæggelse af Christiania, specielt hvis myndighederne skulle bestemme sig til socialt boligbyggeri på de frigjorte arealer. Statens merudgifter vil herved i den første femårsperiode blive 17,5 mill. kr., Københavns kommunes 31,5 mill. kr., og senere bliver det meget værre. Den slutning, man må drage, er, at det billigste vil være at lade samfundet og hele befolkningen gå i hundene og ophøre med at bygge huse og specielt holde sig